

zločinu podle § 87 tr. zák. v odsuzujícím výroku mu tedy zmateční stížnost vytýká právem. Zjistiti, zda měl obžalovaný tento úmysl, k zažalovanému zločinu podle § 87 tr. zák. potřebný, nepřísluší nejvyššímu soudu, nýbrž soudu nalézacímu. Soud zrušovací postupoval tudíž za souhlasu generální prokuratury podle § 5 zákona čís. 3/78 ř. zák. a učinil opatření, uvedené ve výrokové části. Při výměře trestu bude přihlížeti k pravoplatné části rozsudku v bodech I., III. a IV.

### Čís. 3326.

**Trestní sankce §§ 235, 236 tr. ř. lze užití proti osobám tam uvedeným jen když ve svých funkcích při přelíčení vystupují, nikoliv, když nejsou na přelíčení zúčastněny, třebať mu byly náhodně přítomny; v tomto případě lze proti nim postupovati jen podle ustanovení § 233 tr. ř.**

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1928, Zm I 584/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením krajského jako odvolacího soudu v Litoměřicích ze dne 30. března 1928, jímž byla Dr. Pavlu K-ovi podle § 236 tr. ř. uložena peněžitá pokuta 100 Kč, byl porušen zákon v ustanovení § 236 tr. ř.; usnesení to se zrušuje.

### D ů v o d y:

Dne 30. března 1928 konalo se před krajským soudem jako soudem odvolacím v Litoměřicích odvolací líčení v trestní věci proti Františku G-ovi pro přestupek § 10 zák. o potrav. Když za odvolacího líčení zpravodaj soudu povstal, by přinesl ze své kanceláře rozhodnutí nejvyššího soudu k předmětu se vztahující, vyskočil advokát Dr. Pavel K., jenž seděl v prostore vyhražené obecenstvu, předstoupil do volné prostory sálu a počal povýšeným hlasem křičeti, že to jest bezohlednost projednávatí věci, při nichž žádný advokát neintervenuje, před jeho věcí a on proto musí čekat. Výstup trval ještě, když se zpravodaj do jednací síně vrátil, neboť Dr. K. opakoval několikrát rozčileným tónem výtku bezohlednosti a hrozil stížností. Odvolací soud uložil usnesením ze dne 30. března 1928 Dr. K-ovi pro toto jednání peněžitý trest 100 Kč podle § 236 tr. ř. a uvádí v odůvodnění, — předeslav, že nepřistupuje na omluvu Dr. K-a, že jeho výtku neplatila senátu, nýbrž zpravodaji, — že, i, kdyby Dr. K. měl důvod si stěžovati, že jeho věc nebyla předse- vzata před věcí právě projednávanou, nebyl za žádných okolností oprávněn způsobem tak hrubým porušiti povinnou úctu k soudu a odvolací senát, pokud se týče jeho zpravodaje uraziti.

Toto usnesení porušuje zákon v ustanovení § 236 tr. ř. Postup, jaký má soud zachovati proti tomu, kdo při přelíčení pronese urážky nebo

zřejmě neodůvodněná nebo nenáležející k věci (nemístná) obviňování, upravují předpisy §§ 235 a 236 tr. ř. Z úzkého vztahu obou těchto §§ plyne, že zákon má na mysli jen osoby na přelíčeníúčastněné a rozlišuje jen ve způsobu kázeňských prostředků, zda se porušení kázně dopustil obviněný, soukromý obžalobce, soukromý účastník, svědek a znalec, či obhájce, zástupce soukromého obžalobce nebo zástupce soukromého účastníka. Trestní sankce oněch paragrafů lze užití proti řečeným osobám jen tehdy, když ve svých funkcích při přelíčení vystupují, a není tedy přípustno postupovati proti řečeným osobám podle oněch paragrafů, když osoby ty na přelíčení nejsou účastněny, třeba mu byly náhodně přítomny. Usnesení výslovně zjišťuje, že Dr. Pavel K. byl při přelíčení, jež se konalo v trestní věci proti Františku G-ovi, přítomen mezi posluchači, a jak ze spisů oné trestní věci, jakož i z vyličení příběhu v usnesení jde na jevo, nebyl Dr. K. na přelíčení tom nijak účastněn. Nemohlo proto proti němu, když se dopustil činu shora vyličeného, býti postupováno podle § 236 tr. ř., nýbrž správně jen podle ustanovení § 233 tr. ř., napomenutím a po případě odstraněním ze soudní síně. § 233 tr. ř. stanoví ovšem také trest vězení až do osmi dnů, avšak použití tohoto trestu jest závislé na tom, že se dotyčná osoba vzepřela rozkazům předsedovým anebo rušení pořádku opakovala; toho v souzeném případě nebylo, a nebylo tedy lze kárného prostředku vězení použití. Bylo proto zmateční stížnosti, podané podle § 33 tr. ř. generální prokuraturou na záštitu zákona, vyhověti a podle § 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

### Čís. 3327.

**Ochrana známek (zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.).**

Ve známkových sporech jest vycházeti ze známky tak, jak je zapsána.

S hlediska § 25 zákona jest soud povinen dbáti toho, zda barevní prvek ve známce je pro obyčejného kupitele, užívajícího pozornosti nikoliv větší než obvyklé, průměrné, takové váhy, že jí v jeho očích dodává rázu význačného a rozlišujícího, takže ho shoda (nebo i postačující v tom směru podobnost) v barvě může svěditi k předpokladu, že se na nabízeném mu zboží, v pravdě cizím, setkává se známkou, podle níž chce koupiti.

Při posuzování otázky, zda označení zboží je šálivě zaměnitelné, musí býti vzata v počet i barva, není-li umístěna jen na podkladu, nýbrž objevuje-li se na známce samé jakožto součást její podoby.

Otázka šálivé zaměnitelnosti zboží musí býti v souzeném případě řešena bez ohledu na to, zda a do jaké míry se vyskytují podobnosti mezi chráněnou známkou, o kterou jde, a jinými označeními zboží.

Výrok o peněžité pokutě podle § 27 odst. třetí zákona jest napadati jen odvoláním, nikoliv zmateční stížností.